

Διὰ νὰ μὴ ἐκθέσῃ ὁμως τὸν πατέρα της, καὶ διὰ νὰ μὴ διακυβεύσῃ τὴν ὑπόληψίν του, προσέθηκε :

— Ξεύρετε, συνήθισα νὰ ζῶ κάπως ἀνετώτερον καὶ ἐσκέφθην ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψω τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου μου.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ νὰ ζῆτε κάπως ἀνετώτερον;

— Δὲν λέγω ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσετε νὰ μὲ καταστήσετε εὐτυχῆ, ἀλλ' ὅπως δῆποτε . . .

— Κυρία Ἀγγελικὴ, εἶπε προσβληθεὶς ὁ Ἀνδρέας, λυποῦμαι πολὺ διότι μὲ ἀναγκάζετε νὰ μεταβάλλω τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχον σχηματίσει διὰ σᾶς. Σεῖς ἢ ἰδίᾳ εἶπετε χθές, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἐγκτεται εἰς τὸν πλοῦτον, καὶ ὁμως ἰδοὺ ὅτι δὲν τὸ φρονεῖτε. Εἴσθε βεβαίως ἐλευθέρᾳ νὰ φρονῆτε ὅ, τι θέλετε, ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει δὲν σᾶς ἐπετρέπετο νὰ παίξετε μὲ τὸ αἶσθημά μου καὶ νὰ μὲ κάμετε νὰ ἐλπίσω.

Ἡ Ἀγγελικὴ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς της, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἴδῃ δακρυσμένους ὁ Ἀνδρέας, καὶ δὲν ἀπήντησε. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ὁ πατήρ της δρομαίως, δακρῦων. Ὄρμησε πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὸν Ἀνδρέαν, τὴν ἐνηγαλίσθη, τὴν κατεφίλησε, καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν τῇ ἔλεγε :

— Σ' εὐχαριστῶ ! Σ' εὐχαριστῶ ! Ἀγαπητὸ μου παιδί, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ μου, μοῦ ἔσωσες τὴν τιμὴ μου.

Καὶ ἔκλαιεν αὐτὸς καὶ ἔκλαιε μετὰ λυγμῶν ἡ Ἀγγελικὴ.

Ὁ κ. Καρποδίνης ἐξήγησεν ἀμέσως τὰ πάντα εἰς τὸν Ἀνδρέαν, ὅστις ἀνέκραξεν :

— Εἴσθε ἄγγελος καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Παρεφέρθη ὡς ἐγώϊστές· συγχωρήσατέ με !

— Λησμόνησέ με, Ἀνδρέα, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγελικὴ.

(Νοέμβριος 1900)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Δὲ θέλω, κόρη, ἄλλη βολὰ
Νὰ πικραναστενάζεις,
Ξοπίσω μου νὰ δέρνεσαι
Μπροστά μου νὰ σπαράζης.

Δὲ θέλω μὲ παράπονο
Στὰ στήθια μου νὰ γέρνης
Καὶ τὴν πικρὴν ὀρφάνια σου
Στὴ σκέψη μου νὰ φέρνης.

Φοβάσαι μὴν ξεχάσω σε
Ποῦσαι φτωχοῦλα κι' ἔρμη
Κι' ὁμως γιὰ τοῦτο σ' ἀγαπῶ
Μὲ πῶς μεγάλη θέρμη.

Στ' ἄριο σπιτάκι μου ἀδριο
Σὰν πάμε, συλλογίσου,
Πῶς οἱ γερνόντι μου γονιοὶ
Θὰ γένουν καὶ γονιοὶ σου.

Σ. Ε. ΣΚΙΠΗΣ

